

отиваше къмъ свършено замиряване между Римъ и Константинополь, но изненадѣйно се появи Българскій църковенъ въпросъ, който направи това примиреніе не възможно. Работа-та стана тѣй. — Около свръшокъ-тъ на съборни-тъ съвѣщанія пристигнахъ въ Константинополь посланици отъ царя Бориса; то бѣхъ: сродникъ-тъ Борисовъ *Петръ*, който ходи и въ Римъ во време-то на сношенія-та съ папа-та, и още двама бояре ¹³⁾. Императоръ Василий ги поерѣщна еъ голѣмъ почетъ и ги введе на съборъ-тъ, гдѣто имъ се даде такова почетно мѣсто, каквото и на посланници-тъ на Нѣмскіи Императоръ, Людовикъ. Четыри дни слѣдъ свръшаніе-то на съборни-тъ съвѣщанія, когато членове-тъ му се готвѣхъ вѣче да се разидѣтъ, тѣ изненадѣйно быдохъ свикани отъ императоръ-тъ на ново засѣданіе, което се събра на 3 марта 870 г. На това засѣданіе доде Петръ, и като се поклони на отци-тъ, каза имъ слѣдующи-тъ думи: „До сега ные бѣхме езичници и „токо прѣди малко врѣме познахме истиннаго Бога Јисуса Христа. А за да не сѣдимъ въ заблужденіе, ные „желаемъ да узнаемъ отъ Васъ, представители на велики-тъ патріарси: на коя църква ные принадлежимъ?“ ¹⁴⁾

Поразени тѣй нечаянно отъ това предложеніе Петрово, представители-тъ на Римскіи папа отговарѣхъ уплашено: „Разумѣва се, че на св. Римска църква, на „която чрезъ тебе, Петре, се подчини твой-тъ Господаръ за едно съ народъ-тъ си, и отъ която вые просихте и добыхте вѣче духовни учители.“

¹³⁾ Тѣ съ, види се, сѣщи-тъ, до които, както ще видимъ по-долѣ, преемникъ-тъ Адриановъ, Јоаннъ VIII писа едно писмо. Тамъ тѣ съ названи: *Cerbula et Sundicus*, вѣроятно-Царвулъ и Сѣдикъ.

¹⁴⁾ Описаніе на този съборъ е оставилъ Анастасіи Библиотекаръ, който и сами е присѣдствувалъ тамъ. Напечатано е това описаніе у *Mansii Coll. Concil. XVI* стр. 1—207. —